

PHẦN VI

Buổi chiều vừa nhìn thấy xe của Tiến là bé Hùng chạy ào ra.

- Coi chừng té đó con!

Tiến nhảy xuống xe, anh lao tới bế nó lên, vừa đỡ kịp lúc nó té. Chẳng sợ mà nó còn cười với Tiến, đưa tay sờ mặt anh:

- Ba...ba...

- Gọi ba nữa đi con!

- Ba...ba...

Tiếng cười trong trẻo của bé Hùng hòa quyện với tiếng cười hạnh phúc của Tiến. Anh công kênh nó trên vai. Bé Hùng rất thích trò chơi này, nó nhún nhảy người trên vai Tiến, anh cũng nhún nhảy theo:

- Tùng xèng...cắc...cắc...tùng xèng...

- Xèng...xèng...

Nó bắt chước Tiến lên lên những tiếng xèng xèng. Phía trong Lan Hương nép mình sau khung cửa nhìn cả hai, lòng cô nao nao cảm xúc ngày xưa. Tiết Cương cũng yêu con như thế, căn nhà cô thật ấm với tiếng cười của hai cha con. Lâu lắm rồi, Lan Hương mới có cảm giác ấm áp, nó làm cô nao lòng và ngậm ngùi. Ngày xưa đầy ấm áp, nay còn đâu nữa.

- Lan Hương ơi! Lan Hương đâu rồi?

Tiến bước qua cánh cửa, anh khựng lại vì Lan Hương đang chùi nước mắt. Cô lúng túng vì bị Tiến bắt gặp mình đang khóc.

- Chuyện gì vậy anh Tiến?

- Lan Hương sao vậy?

- Dạ...đâu có gì!

Dường như hiểu lòng cô anh nghen

Lan Hương bâng khuâng nhìn theo dáng Tiến. Chiều buông dần xuống, cho cô cảm giác cô đơn hơn bao giờ hết.

- **Đ**ừng giận em nữa mà!

Được Tuyệt năn nỉ, Nhã thích thú lắm. Anh càng làm giá, hất tay cô đang ôm lấy anh.

- Anh biết anh không đáng xách dép cho em.

Tuyết khô sở:

- Người ta xin lỗi rồi mà, cứ nhắc đi nhắc lại câu đó hoài.

- Sao không nhắc được! Xem thường người ta quá đáng mà!

- Em đã nói là em tuyên bố như vậy cho tụi nó đừng ghép đôi chọc ghẹo em nữa.

- Bộ ghép đôi anh cho em là xấu lắm sao?

- Không có xấu, nhưng tụi mình quen cãi nhau rồi.

- Tại em thích cãi với anh. Em còn muốn có người khác hơn anh nữa mà.

- Cái đó em không có à nghe! “Con gà tồ” đeo theo anh hoài, sao anh không nói, anh cũng thích nó?

Nhã xẵng giọng:

- Rồi sao?

Giọng điệu của Nhã làm Tuyết tức điên, cô ngoe nguẩy bỏ đi. Anh giận cô, bộ cô không giận anh hay sao? Hai ngày nay “con gà tồ” đó bám theo anh như đĩa.

Đi mấy bước dài, chẳng nghe Nhã gọi mình, Tuyết tủi thân đi mau hơn. Chợt Nhã hét to:

- Nè, người ta có nói gì đâu mà bỏ về hả?

Giọng Tuyết đầy nước mắt:

- Chớ không cần người ta nữa, ở lại để nhìn anh làm lì hả?

- Anh hỏi em, nếu anh nói em không đáng xách dép cho anh, em có tức không hả?

- Không! Người ta không cho mình xách dép, thì mình...xách ví hộ người ta.

Nhã phì cười. Đúng là nói xuôi nói ngược gì cũng là cô, cái lưỡi không xương nhiều đường lắc léo. Anh bước tới nắm tay cô:

- Là em nói đó ghen.

Tuyết để yên tay mình trong tay Nhã:

- Bộ ...hết giận rồi hả?

- Còn.

- Xi! Đàn ông gì mà giận dai nhách.

- Hôn anh đi anh hết giận.

- Thôi.

- Sao lại thôi, chưa cưới nhau đã đòi hôn nhau.
- Ghét nhau.

Tuyết phụng phịu ngã vào lòng người yêu:

- Anh đáng ghét lắm! Biết em không thích Quyên, vậy mà anh cứ để cho nó đeo theo mãi.

- Thì em cứ đeo theo anh đi, tụi nó tự động dang ra hà.
- Hừ!

Bên Nhã, những từ "hừ, hừ, xí, thấy ghét" dường như luôn lặp lại từ trên môi Tuyết. Nhã yêu những điều ấy, anh thích làm mặt giận cho anh năn nỉ mình. Vòng tay Nhã mỗi lúc một xiết mạnh thân hình mềm mại của Tuyết vào mình hơn. Trong bóng tối cả buổi chiều hôm, môi anh say đắm tìm môi cô.

- Anh yêu em.
- Một mình em?
- Ừ.
- Tình yêu tuyệt đối?
- Ừ

Những câu nói ngắn, nhưng hàm đủ ý nghĩa của tình yêu, cho tình yêu lên ngôi.

- Tết này mình cưới nhau nghen Tuyết.
- Cưới nhau thì phải có con , có con sao làm việc?
- Lo gì chuyện ấy, nhà máy trợ cấp cho con mình đến ba tuổi lận mà.

Nhã gắn môi mình vào môi người yêu chỉ có nụ hôn say đắm và rung động đến tận cùng của hai tâm hồn.

Bé Phi Hùng ngủ từ bao giờ trên tay Tiến và phần kết thúc bộ phim cũng hết. Hai nhân vật yêu nhau trong phim cũng chia tay, một kết thúc buồn làm rơi nước mắt Lan Hương, dẫu biết chỉ là phim, nhưng cô vẫn không cảm được nước mắt.

Tiến bế bé Phi Hùng đứng lên. Lúc này Lan Hương mới giật mình:

- Anh đưa bé Hùng cho em!

Lan Hương đưa tay đón con, Tiến đặt bé Hùng vào tay cô, tay họ vô tình chạm vào nhau. Từ lúc nào cô đứng sát vào anh quá, hơi thở của cô phả vào mặt anh thật ấm. Bất giác đôi sống mắt giao nhau... và chừng như không thể có phút thứ hai nào như vậy, anh chợt đưa tay lên chùi nước mắt cho cô.

Bàn tay ấm nóng ôm lấy gương mặt bầu bĩnh của Lan Hương, rồi thật nhanh anh cúi xuống thật sát gương mặt cô và anh hôn cô. Nụ hôn như có lửa đốt cháy Lan Hương, cô chờ người ra trong một khoảnh khắc đón nhận nụ hôn, cho cô một sự rung động nhẹ đến tận cùng.

- Mẹ

Sức ép từ hai thân thể đang bốc lửa, làm cho bé Phi Hùng thức giấc, nó mở mắt ra gọi Lan Hương. Như tỉnh cơn mê, cô lùi ra xa và bế con nhanh đi vào.

Tiến đứng tần ngần, dư vị của nụ hôn cho anh cảm giác khao khát ngự trị và chiếm hữu. Đôi chân anh vô thức bước theo.

- Anh về đi anh Tiến!

Lan Hương bỏ con vào giường và cô bỏ màn xuống, Tiến nắm lấy tay cô:

- Em biết là ngày xưa anh yêu em chứ, Lan Hương? Nhưng em lại chỉ yêu Tiết Cương. Lúc ấy em có biết là anh đau khổ như thế nào không?

Lan Hương bối rối:

- Anh Tiến! Bây giờ anh đã có Bích Chi...

- Anh không yêu cô ấy, điều anh tha thiết nhất là có một đứa con. Anh vẫn còn yêu em Lan Hương ạ?

Đầu óc Lan Hương như mù mẫm, khi anh kéo mạnh cô vào vòng tay anh. Anh hôn cô, đầu lưỡi của anh cuốn lấy môi cô, và tay anh đặt lên ngực cô vuốt ve.

Gần hai năm, từ lúc chia tay với Tiết Cương, cảm giác khao khát ái ân tưởng chừng ngủ quên lại vùng dậy. Toàn thân Lan Hương nổi gai. Lý trí bảo cô chống lại sự quyến rũ tội lỗi kia, Bích Chi là bạn của cô, cô không thể sa ngã, nhưng vòng tay anh mỗi lúc siết mạnh cô vào anh, mỗi lúc nụ hôn thêm nồng nhiệt. Nước mắt Lan Hương chảy ra, cô yếu đuối để Tiến đánh thức những khao khát và rung động, để cả hai thân thể quyến vào nhau và tan vào nhau, trong một cảm xúc tuyệt diệu bay bổng...

- Em khóc à, Lan Hương? Anh xin lỗi...

Tiến băng khoăn, tuy nhiên anh không chút ăn năn gì đã phản bội Bích Chi, bởi cảm giác hạnh phúc đang tràn ngập trong anh, vòng tay anh ôm trọn thân thể người tình và đứa con, dù không hề là máu thịt của anh.

Vừa đi qua dãy hội trường, Nhã giật mình, vì Quyên đang đứng trên hành lang, hình như cô đợi anh. Nhã lưỡng lự, nhưng rồi anh bước tới và đi ngang qua.

Quyên dang tay ra ngăn lại:

- Em muốn nói chuyện với anh.

Nhã cau mày:

- Chuyện gì vậy?

- Anh báo cáo với tổ chức là anh và Tuyết cưới nhau?

- Phải! Sao?

- Không được đâu!

- Tại sao, cô ấy chưa chồng và tôi chưa vợ, tại sao không được?

- Em yêu anh. Nhà nó nghèo, anh cưới nó anh phải lo tất cả, má nó, em nó. Nếu anh cưới em, anh sẽ có nhà có xe xịn để đi và có nhiều tiền trong túi.

Nhã cười khẽ:

- Vậy là em cưới anh chứ đâu phải anh cưới em?

- Ai cưới ai cũng được, điều quan trọng hơn là anh nên chọn em hơn chọn nó.

Nhã nghiêm mặt:

- Vậy em có biết như thế nào là tình yêu không?

- Có! Em yêu anh và em sẽ cho anh vật chất giàu có.

- Anh không yêu em, trái tim anh chỉ có Tuyết. Cô ấy dữ miệng, nhưng trái tim cô ấy nhân hậu. Em làm ơn tránh ra dùm đi Quyên!

- Không! Em nói rồi em yêu anh.

Quyên ôm choàng Nhã, cô hôn anh. Nhã hốt hoảng cố đẩy ra, anh càng đẩy, cô càng ôm lấy anh chặt cứng

- Hai người làm gì kỳ cục giữa ban ngày ban mặt vậy hả?

Tiếng hét xé gió đột ngột vang lên. Nhã đờ người ra, điếng cả hồn. Từ lúc nào, Tuyết đang đứng nhìn anh và Quyên. Quyên hất mặt:

- Sao, mày thấy hết rồi chứ Tuyết?

Tuyết nhìn Nhã tóe lửa. Rồi không nói một lời cô chạy như ma đuổi.

- Tuyết, đợi anh với!

Nhã hốt hoảng đuổi theo, anh bị Quyên ôm lại:

- Mặc kệ nó! Mặc gì anh phải sợ nó.

Tức mình, Nhã xô bừa Quyên ra, rồi mặc cho cô té ngổ trên nền cát, anh co giò phóng nhanh đuổi theo Tuyết.

- Tuyết, nghe anh nói nè!

- Tui không nghe! Anh là kẻ hai dòng lừa dối tui.

Bắt kịp Tuyết, Nhã khấn khoản:

- Anh thề, anh mà có gì với Quyên cho anh chết thê thảm đi.

- Anh với nó ôm hôn nhau, tui thấy rõ ràng, đừng có thề, tui không tin đâu.

- Em phải tin anh.

- Tại sao tui phải tin anh?

Cô xô Nhã ra để chạy. Mái tóc bới bị xô tung, cô vẫn cứ chạy, nước mắt nhạt nhòa.

Nhã đứng bất động buông lỏng tay...

Tuyết chạy miết đến nhà Lan Hương, cô xô cửa vào nhà, và té nằm lên luôn chiếc ghế dài, nằm úp mặt xuống mà khóc.

Lan Hương đi ra:

- Chuyện gì vậy Tuyết? Lại gây gỗ với ông Nhã à?

- Tao tức lắm.

- Sao?

- Ông với con Quyên hôn nhau ở hành lang hội trường, bị tao bắt gặp, ông chối, nói tại con nhỏ đó ôm ông. Ông nói tao phải tin ông, nếu tao yêu ông. Mà biểu tao phải làm sao đây?

- Nếu như không yêu mà, anh Nhã đã không báo cáo tổ chức để xin cưới mà. Có khi tại Quyên đeo theo ảnh.

Tuyết thừ người ra. Cô biết Quyên theo anh chứ sao không. Nó đang tìm mọi cách lôi kéo Nhã. Nói về tiền bạc, chắc chắn cô thua Quyên rồi. Cô giận Nhã không cho anh cơ hội giải thích là tạo cơ hội cho Quyên chen vào. Yêu một người thật khổ sở, đắng cay nhiều hơn ngọt ngào.

- Tuyết!

Nhã ngập ngừng ngoài ngưỡng cửa, Tuyết giận dữ quay đi. Lan Hương mỉm cười:

- Mau mà dỗ ngọt nó đi. Tôi đi rước bé Hùng, sẵn coi chừng nhà luôn giùm.

Lan Hương đẩy xe ra, cô nhìn sang nhà Tiến, anh đang đứng bên kia trông qua. Cúi đầu, Lan Hương ngồi lên xe. Từ buổi tối hôm ấy, cô chưa dám đối diện

với Tiến, Lan Hương vừa trông cho Bích Chi trở lên nhà nhanh lại vừa muốn Bích Chi cứ ở mãi dưới thị xã.

Những khao khát tâm thường đi qua nhường lại cho sự ăn năn. Lẽ ra cô không có quan hệ với Tiến, như thế là cô có lỗi với Bích Chi. Chi ơi! Tao biết phải nói gì khi nói chuyện với mày đây?

Chờ cho Lan Hương đi rồi, Nhã mới bước vào nhà. Anh chưa kịp nói lời nào Tuyết ngúng nguẩy đuổi xô:

- Về đi! Nhà này của Lan Hương, chớ có tự do quá đó.

Mặc cho Tuyết xô đẩy, Nhã cứ ôm cứng lấy cô:

- Em không tha thứ cho anh, anh nhất định không về.

- Ngộ không! Lan Hương nó về tới tổng cổ ra khỏi nhà luôn bây giờ. Anh nói anh hồng thương nó, vậy tại sao hai người ôm hôn nhau chứ?

- Là cổ hôn anh, không phải anh hôn cổ.

- Ai hôn ai thì cũng là hôn.

- Thôi mà em, em giận anh là em mắc mưu cổ đó. Cổ cố tình làm cho tụi mình ghét nhau, bỏ nhau. Anh thề anh thương có một mình em thôi mà.

Xem vẻ Tuyết xiêu xiêu lòng trước những lời năn nỉ i ôi của Nhã. Đúng! Nếu không yêu cô, anh đâu có báo cáo tổ chức để xin tìm hiểu và cưới cô. Còn “con mụ bà chằn” kia, cứ nhất định chen vào phá đám.

Nghĩ như vậy, nên Tuyết ngược lên, cô nghiêm mặt:

- Em tha thứ cho anh lần này. Nhưng lần sau em mà bắt gặp, đừng có hồng em tha thứ cho anh nha.

Nhã cười tươi:

- Anh biết mà.

Bé bé Hùng trên tay xong, Tiến để nó lên cổ anh công kênh. Trò chơi như thế, bao giờ cũng làm nó thích, càng nhún mình trên cổ Tiến và cười khanh khách.

Lan Hương ngồi bó gối thu mình trong một góc. Ngày mai Bích Chi trở về nhà, cô không thể để mối quan hệ giữa cô và Tiến kéo dài, cô cứ yếu đuối và Tiến cứ khéo léo chinh phục.

- Lan Hương!

Tiến ngồi xuống cạnh Lan Hương:

- Em không khỏe à, Lan Hương.

- Anh Tiến! Chúng mình đừng như thế này nữa, em thật sự ăn năn. Lúc trong vòng tay anh, em quên hết. Nhưng khi chỉ có một mình, em thấy mình có lỗi với bản thân, với Bích Chi. Chúng ta đang giẫm chân lên đạo lý, lên tình bạn. Em từng chịu không nổi sự chia sẻ của Tiết Cương, vậy tại sao bây giờ em lại ăn cắp hạnh phúc của bạn mình chứ. Anh hãy giúp em bằng cách rời xa em đi, em van xin anh.

Nước mắt Lan Hương vòng quanh, ăn năn hối hận giày vò cô.

Mắt Tiến cũng đỏ lên:

- Anh thấp hèn quá phải không? Anh thực sự không muốn làm cho em đau khổ. Đúng, về tâm hồn anh yêu em. Em có biết khát vọng của tình yêu là gì không? Là ngự trị, chiếm hữu. Nhưng về lý trí là một sự cảm thông. Về thể xác, anh thèm khát chiếm hữu em, mang tham vọng chiếm hữu em. Một ngày nay, có những lúc anh muốn rời xa, nhưng rồi anh nhớ bé Hùng, anh nhớ em. Anh im lặng rời xa em được hay sao khi trái tim anh gào thét "anh yêu em". Anh rời bỏ em ngay khi anh chiếm đoạt em hay sao?

- Em chấp nhận như thế đó. Giữa hai chúng ta không thể nào có sự kết hợp, đạo lý không cho phép. Anh đưa con cho em và đi về đi. Đi về đi anh Tiến!

Mắt cô đầm lệ. Chịu không nổi, anh ôm ghì cô vào mình:

- Em có biết khi tình yêu không trọn vẹn người ta sẽ nhớ nhiều đến nhau không?

- Em không biết! Anh buông em ra đi!

- Được anh sẽ để yên cho em với nỗi buồn của em, và anh sẽ cố mà quên em. Hãy cho anh hôn em một lần sau cùng thôi.

Hương Lan khép mắt lại, vòng tay anh ghì cô thật chặt và anh cúi xuống uống trọn những giọt nước mắt của cô...

Xoảng...

Bé Hùng làm rơi vỡ cái gì đó ngoài phòng khách. Cả hai bàng hoàng buông ra, Lan Hương chạy ra với con. Còn Tiến anh lầm lũi đi về nhà mình.

Bây giờ anh hiểu và tha thứ cho Tiết Cương, bởi vì tình yêu có thể làm cho người ta quên tất cả.

Anh và Lan Hương sẽ dừng lại trước lúc Bích Chi quay về, nhưng chắc chắn tâm hồn anh không được yên ổn vô tư như thuở nào. Mà mãi mỗi tình si vẫn âm ỉ cháy, một đêm chần gỏi mặn nồng, để trăm năm nhớ.

Tiến đỡ giỏ xách trên tay vợ, anh cố lấy giọng tự nhiên:

- Ở nhà có chuyện gì mà em về ở cả tuần vậy? Anh định bữa nay em không về, là anh về đó tìm em.

- Có chuyện gì đâu. Ba mẹ bán ruộng và chia tiền, em không muốn anh có mặt. Nội bộ gia đình em, anh biết mà, ai cũng xem đồng tiền là trên hết.

Bích Chi thở dài:

- Em chỉ nhận hai mươi triệu thôi, còn bao nhiêu ba má muốn cho ai thì cho. Ở nhà có gì lạ không anh?

- Có gì đâu.À! Ngày mai em vào ca phải không?

- Ừ, cho nên em mới về nè.

Bích Chi nằm dài trên ghế, chặM đường có ba mươi cây số thôi, nhưng tình thần cô hoàn toàn suy sụp, khi tình thần suy sụp thì thể xác cũng không được khỏe

Tiến pha cho vợ một ly nước chanh anh ân cần:

- Em uống cho khỏe.

- Cám ơn.

- Em nghỉ đi. Sáng nay anh có đi chợ và nấu cơm, lát nữa chúng ta cùng ăn.

- Bộ Lan Hương không nấu cơm cho anh ăn à?

Tiến thoáng giật mình:

- Cũng có. Có hôm anh ăn cơm bên ấy, có hôm anh ăn cơm ở căn tin.

- Căn tin nấu có gì mà ngon.

Ngồi dậy bung ly nước chanh, Bích Chi đi luôn vào phòng:

- Lát nữa anh có đi làm thì đóng cửa lại dùm em, em muốn ngủ một chút.

- Em không ăn cơm?

- Anh đói bụng anh ăn trước đi. Em ở nhà, chừng nào đói em sẽ ăn.

Tiến nhìn theo Bích Chi, cô có vẻ là lạ và lạnh nhạt với anh. Hay là cô đã...biết chuyện của anh và Lan Hương? Có lý nào.

Ngồi ngoài phòng khách cho đến lúc một giờ, Tiến vào phòng thay quần áo đi làm. Bích Chi ngủ say đến độ cô hôn cô mà cô cũng không thức giấc

Nụ hôn không mặn nồng lắm, bởi trái tim không còn trọn vẹn cho một người.

Tiếng xe máy nổ rồi đi xa dần, thoảng lại mùi xăng, lúc này Bích Chi mới mở mắt ra, và cô khóc, tha hồ để cho nước mắt mình chảy ra. Một nỗi đau

không thể chia sẻ cùng ai, đầu anh là chồng của cô, kẻ hiểu rõ tâm tư và thể xác của cô.

Ngày hôm qua, giờ này cô còn ở bệnh viện. Ở bệnh viện, cô không cô đơn như ở nhà, có nhiều người phụ nữ mang căn bệnh như cô, họ cũng có mái ấm, có chồng có con. Và họ được người thân bên cạnh quan tâm chăm sóc.

Bước xuống phân xưởng thành phẩm, Tiến hi vọng nhìn thấy Lan Hương. Chỉ cần nhìn thấy cô một chút thôi, lòng anh đủ ấm lại. “Bòn bon...Bòn bon...”

Bích Chi đã về và tư tưởng đi hoang lãng mạng ấy dừng lại. Trái tim là điều không ai ngăn cấm được, khát vọng của anh vẫn là nhìn thấy người phụ nữ mình yêu. Chỉ có mình Tuyết đứng máy. Tiến còn lụng khụng chưa muốn quay lên, chợt anh quay lại, Lan Hương đang khệ nệ khiêng một thùng giấy có vẻ nặng. Cô định kêu người trước mặt mình tránh ra, nhưng chợt nhìn thấy Tiến, cô im bặt.

Tiến vội vàng đi lại đỡ hộ cô:

- Sao không bảo mấy người bốc vác khuân hộ cho.
- Cũng không nặng lắm, tôi khuân được mà.
- Anh khuân cho, bỏ ra đi!

Lan Hương buông tay, cô không muốn mọi người chú ý.

- Lần sau, anh đừng giúp em!

Cô bỏ đi lại máy. Tiến khuân thùng giấy bỏ xuống chỗ Lan Hương. Anh nhìn cô, cái nhìn lặng lẽ yêu thương rồi quay đi Tuyết gọi giật:

- Anh Tiến! Bích Chi về chưa vậy?
- Mới về sáng nay! Còn mệt mai mới đi làm.
- Có quà không?
- Chắc...không có.

Tiến cười gượng, Tuyết nhăn mặt:

- Biết ngay cái bà trùm sò đó mà.

Lan Hương gắt:

- Mà lúc nào cũng đòi ăn hết vậy?

- Hì hì...tao là người có tâm hồn ăn uống, bộ mày mới biết hay sao? Nè, Lan Hương!

- Gì?
- Hôm qua tao gặp thằng cha Tiết Cương.
- ...
- Sao mà im ru vậy?
- Tao chẳng muốn nghe.
- Mà khoan hận thằng chả. Ông trời quả báo thằng chả giùm mày rồi.
- Quả báo?
- Ừ. Hồi này đi chợ, trông con, nấu cơm lụi xụi như thằng cha ở mướn, đã vậy còn bị Kim Sa mắng suốt ngày. Nào là đần, nào là chẳng làm cái gì nên thân. Hi hi... hồi đó đi lấy chồng Đài Loan, hai người chia tay ca bài “anh đường anh tôi đường tôi, tình đôi ta chỉ thế thôi”. Em lấy chồng Đài Loan, “để cho lời ru thêm buồn”. Thế rồi cô nàng trốn ông chồng già Đài Loan trở về nước, chàng nàng gặp nhau. Ông trời đáng cái rằm cũng không buông, chàng vì nàng phạm tội, bỏ vợ bỏ con, bây giờ thì...

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở

Đời hết vui khi đã vẹn câu thề...ha...ha

Tuyệt cười, giọng cười quả là vô duyên, Lan Hương cúi kính:

- Làm không lo làm, ở đó cười. Bộ mà nói tổ trưởng Nhã sắp làm chồng mày nên màu quậy hả?

Tuyệt xịu mặt:

- Sao sáng nay mà quạu dữ vậy, tao làm cái gì mà cũng mắng?
- Thì mà im cái miệng mày lại và hãy làm việc đi!
- Làm thì làm. Hứ!

Lan Hương chăm chú làm việc. Cô không muốn nghĩ tới Tiết Cương hay Tiến. Tất cả đều nằm ngoài tầm tay với cô.

Cơn đau tạm qua đi, mồ hôi của Bích Chi vã ra. Cô nằm thở dốc. Tiến vô tình bé bé Hùng đi vào, anh ngồi xuống cạnh vợ:

- Bé Hùng! Con chào mẹ Bích Chi đi con.
- A...ạ...

Thằng bé khoanh tay dạ lia lịa với Bích Chi. Thương quá Tiến hôn vào má nó. Anh vui vẻ:

- Em thấy nó khôn chưa? Ốc tiêu vậy chứ thông minh lắm nghe.

- Anh Tiến nè...hay anh và em ly hôn đi

Tiến quay phất lại, anh nhăn mặt:

- Anh có nói gì đâu. Anh chỉ hôn bé Hùng. Em xem, nó xinh xắn và dễ thương lắm mà.

Bích Chi thở dài

- Thì em có nói gì đâu. Mà nếu như em có nói cũng là muốn tốt cho anh, vì anh đã ba mươi mà chưa có con.

- Anh xem bé Hùng như con anh được rồi. Em mà còn nói ly hôn là anh giận đó.

Tiến chọc cười thằng bé, bằng cách hôn vào bụng vào ngực nó. Bích Chi ngấm thẳng bé. Nếu như bé Phi Phi giống Tiết Cương, thì bé Hùng giống Lan Hương. Tiết Cương thật quá tệ, và Lan Hương còn quá trẻ để ở vậy nuôi con.

Còn mình, cái chết đang đến dần. Một cái chết được báo trước, các con ác mộng cứ chập choàng kinh hoàng. Một ý nghĩ chọt lóe lên trong đầu Bích Chi: Sao cô không tác hợp cho Tiến và Lan Hương?

- Em nghĩ gì vậy Bích Chi?

Tiến nhìn vào mặt vợ:

- Hồi này trông em rất lạ và mệt mỏi. Em có bệnh gì vậy? Hay anh đưa em đi bác sĩ nha!

Bích Chi chống chế:

- Em có bệnh gì đâu. Hồi này nắng nóng quá, lại làm việc áp suất cao, dĩ nhiên phải mệt rồi.

- Nếu như em thấy không khỏe thì xin nghỉ làm đi.

- Thôi đi, nhà máy hoạt động có sáu tháng. Sáu tháng hưởng lương trăm phần trăm, sáu tháng còn lại lương bảy mươi phần trăm, anh nói chúng ta dư lắm sao?

- Nhưng anh nuôi em được.

- Em chẳng thích ở nhà.

Bích Chi vờ nựng nịu bé Hùng để tránh cái nhìn của Tiến.

- Anh này! Chủ nhật này mình làm món chả giò ăn đi. Lan Hương làm món này khéo lắm, để em bảo Lan Hương làm. Anh trông bó Hùng nghe.

Tiến nhăn nhó:

- Muốn ăn chả giò thì ra chợ mà mua, nhờ cô ấy thêm phần.

- Em thích ăn chả giò do Lan Hương làm thôi. Ai bắt anh phụ đầu mà nhăn. Lan Hương nấu ăn khéo và đảm đang hơn em phải không anh.

Tiến giật mình. Anh len lén nhìn vợ, nhưng xem vẻ Bích Chi vẫn bình thản.

Tiến thở phào nhẹ nhõm:

- Để em sang bảo Lan Hương.

Không dám ngăn lại. Tiến đành để Bích Chi đi sang nhà Lan Hương.

- Cậu đang làm gì vậy Lan Hương.

- À...

Lan Hương giật mình quay lại, cô cố cười cho tự nhiên:

- Mình xếp lại mấy cái áo cho bé Hùng. Có chuyện gì vậy?

- Chủ nhật này chiêm chả giò đi Lan Hương, làm ở nhà cậu đi, bé Hùng để anh Tiến giữ.

- Thèm chả giò à?

- Ừ, món chả giò tơn thit cuốn với khoai môn xắt sợi chỉ, có cậu làm ngon thôi. Chủ nhật làm nhé.

- Cũng được.

- Lan Hương này!

Bích Chi ngồi xuống cạnh Lan Hương, cô giúp Lan Hương xếp quần áo:

- Có khi nào cậu nghĩ cậu bước thêm bước nữa không?

Lan Hương bật cười:

- Sao khi không muốn điều tra người ta vậy?

- Thì cậu trả lời đi.

- Mình chưa ba mươi, nếu nói ở một mình hoài, giống nói dối quá phải không? Nhưng mình thấy rồi, ở một mình có lẽ sẽ hay hơn.

- Có thật không, khi một mình một bóng ở nhà với bao kỉ niệm một thời sống chung, cậu không buồn à?

- Thì cũng có, nhưng người ta bạc bẽo với mình, mình nhớ làm gì thêm đau lòng.

- Cũng phải.

Bích Chi gật gù:

- Anh ta không đáng cho cậu nhớ. Nhưng với một người chồng yêu thương mình hết lòng như anh Tiến, mà mình không cho anh một đứa con, lòng mình cứ áy náy không yên.

Lan Hương nửa đùa nửa thật:

- Cho cậu bé Hùng của mình đó.
- Thật không, mình bắt thật đó.
- Ai nói chơi.
- Lan Hương! Cậu thấy anh Tiến của mình thế nào?

Lan Hương giật mình, một nỗi sợ hãi dấy lên. Hay là Bích Chi đã biết cái gì rồi? Bàn tay run run, Lan Hương xếp cái áo bỏ vào tủ.

- Tại sao cậu lại hỏi mình như vậy?
- Bởi vì đối với mình, anh Tiến là người chồng hoàn hảo, biết yêu thương và lo lắng cho mình, không có gì đáng chê trách.

Lan Hương thở nhẹ. Nãy giờ cô suýt đứng tim luôn vì sợ.

- Cậu như vậy quá hạnh phúc rồi. Đó là cái “bên trong” mà bất cứ người phụ nữ nào khi lấy chồng cũng muốn được như thế.

Bích Chi cười buồn:

- Không cho đến già và cho đến chết.
- Thôi mình chỉ biết hiện tại thôi.

Bé Hùng khóc, nên Tiến bồng sang, anh bỏ nó xuống:

- Chắc nó buồn ngủ rồi hả Lan Hương?
- Dạ.

Bích Chi đứng lên:

- Nhớ, chủ nhật nghe Lan Hương!
- Ờ.
- Mình về.

Bích Chi bước ra cửa, cô vô tình không nhìn thấy mắt Lan Hương và Tiến giao nhau. Họ không thể đến cùng nhau và tình cảm bức bách gò bó đó bị ngăn trở dường như mỗi lúc thêm mãnh liệt.

- **D**zô! Dzô...

Những tiếng “dzô, dzô” vang to ồn ào cả tiệc cưới, những ly rượu được rót đầy đưa lên cao và cụng vào nhau.

- Dzô!

Sau mỗi tiếng “dzô”, mỗi người bung ly rượu của mình nốc một hơi cạn sạch. Tuyệt nhãn nhớ:

- Đừng uống nữa anh Nhã anh say rồi.

Nhưng lập tức có tiếng phản đối to lên:

- Nè Tuyệt! Cô sợ thằng Nhã say quá cần câu rồi tối nay không “hợp cần động phòng” với cô hả?

Tuyệt đỏ mặt:

- Ai sợ! Nhưng anh ấy say rồi.

- Thôi đi, bọn mày đừng có làm khó thằng Nhã! Bữa nay là tối tân hôn của nó, ai lại say bỏ cô đâu mới nằm một mình.

Tiến giành ly rượu:

- Tao uống cho!

- Được, mày về phe thằng Nhã, tao cho mày từ bị thương đến chết luôn.

Vậy là cả bàn tiệc quay sang phục rượu Tiến, Tiến đành uống rượu đỡ đạn cho Nhã. Cuối cùng thì anh ngã gục, đám bạn nhậu phải đưa về tận nhà và diu vào tận giường.

- Trả cho mi đó Bích Chi.

Bích Chi lắc đầu, cô cởi giày cho Tiến, rồi giúp anh cởi cà vạt, áo sơ mi ra.

- Tao say rồi...bọn mày vừa thôi chớ...

Tiến nói nhura nhưa, anh ôm qua người Bích Chi.

- Vui thật! Thằng Nhã cưới vợ...

- Buông em ra anh Tiến, say rồi ngủ đi.

- Ai nói với em là anh say. Anh say mà biết hôm nay em đi đám cưới mặt áo màu xanh, mặc áo này trông em giống như cô bé mười bảy vậy. Anh nhớ hồi đó anh hay lén nhìn em trước công trường...

Áo em trắng như mây trước lớp.

Làm mắt anh nhìn không chớp

Và anh hóa gốc cây đứng đợi...

...Lan Hương à! Đã bảy năm rồi, em có chồng và anh đã có vợ, nhưng tình yêu đó vẫn còn, vẫn còn, em có hiểu không? Bon bon...

Bích Chi sững sờ nhìn Tiến, rõ ràng anh gọi tên Lan Hương và đọc thơ. Ngày xưa, cô biết anh có một mối tình đầu, nhưng rồi cô gái đi lấy chồng. Hóa ra là Lan Hương.

Bích Chi bỗng nghe tim mình nhói đau. Cho dù cô đã từng có ý kết hợp họ lại, nhưng sao lòng cô đau đớn quá. Cô tự hào anh yêu cô hóa ra chỉ là hạnh phúc ảo tưởng.

Trong cơn say, Tiến liên tục gọi tên Lan Hương. Bích Chi cứ nhìn anh với cơn đau thể xác lẫn tâm hồn.